

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/27333 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 16 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 maart 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 1 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

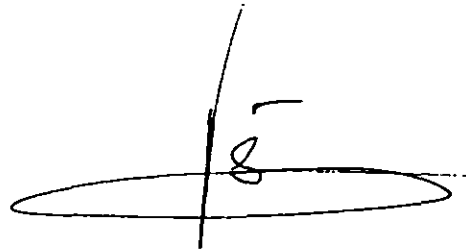
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 juni 2007

91-553.

Verzonden: **28 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a vertical line extending upwards from the center of the horizontal line.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 06/27333

Inzake : eiser,
gemachtigde mr. H.P.H.M. Teunissen, advocaat te Eindhoven,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage,
verweerder

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij fax van 2 juni 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 8 mei 2006. Bij dit besluit heeft verweerder de (herhaalde) aanvraag van eiser van 5 juli 2003 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), afgewezen.

Bij schrijven van 6 juli 2006 en 4 december 2006 heeft eiser het beroep nader gemotiveerd.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 6 februari 2007, alwaar eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. R.P.G. van Bel.

II. OVERWEGINGEN

In het onderhavige geding gaat de rechtbank uit van de navolgende, relevante, feiten en omstandigheden.

Eiser, geboren op _____ en van Tsjetsjeense afkomst, heeft op _____

17 april 2001 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 ingediend. Voor hetgeen eiser destijds ter onderbouwing van die aanvraag heeft aangevoerd, verwijst de rechtbank naar rechtsoverweging 2.2 van de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zutphen, van 14 februari 2003 (procedurenummer AWB 01/593656). Gesteld noch gebleken is dat de in die uitspraak verwoorde weergave van eisers asielrelaas onvolledig of onjuist zou zijn.

Bij besluit van 17 oktober 2001 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen op grond van het bepaalde in artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Aan die afwijzing heeft verweerder – kort gezegd – ten grondslag gelegd dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij enkel op grond van zijn Tsjetsjeense afkomst in de negatieve belangstelling staat van de autoriteiten van de Russische Federatie. Tegen dit besluit heeft eiser op 9 november 2001 beroep ingesteld. Bij voormelde uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zutphen, is het beroep van eiser ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak heeft eiser bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) hoger beroep ingesteld. Het hoger beroep is bij uitspraak van 6 mei 2003 (procedurenummer 200301736/1) ongegrond verklaard. Hiermee is het besluit van 17 oktober 2001 in rechte vast komen te staan.

Op 5 juli 2003 heeft eiser vervolgens wederom een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend.

Bij een op 7 juli 2003 aan de gemachtigde van eiser toegezonden brief is eiser in kennis gesteld van het voornemen om de aanvraag af te wijzen op grond van artikel 4:6 van de Awb. Van de hem geboden gelegenheid zijn zienswijze omtrent dit voornemen kenbaar te maken, heeft eiser op 8 juli 2003 gebruik gemaakt. Eveneens op 8 juli 2003 heeft verweerder de aanvraag van 5 juli 2003 conform het voornemen van 7 juli 2003 afgewezen. Tegen dat besluit is op 8 juli 2003 beroep ingesteld bij de rechtbank (AWB 03/37684). Tevens is op 8 juli 2003 de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht om een voorlopige voorziening te treffen teneinde uitzetting hangende het beroep te voorkomen (AWB 03/37687). Bij uitspraak van 31 juli 2003 is vorenvermeld verzoek door de voorzieningenrechter, zittinghoudende te Zwolle, toegewezen. Nadat verweerder op 28 november 2003 heeft meegedeeld het besluit van 8 juli 2003 te hebben ingetrokken, heeft eiser het beroep van 8 juli 2003 eveneens ingetrokken.

Op 12 oktober 2005 heeft verweerder andermaal een voornemen tot afwijzing van de aanvraag van 5 juli 2003 uitgebracht om vervolgens op 22 november 2005 conform dat voornemen de aanvraag van 5 juli 2003 wederom af te wijzen. Tegen laatstgenoemd besluit is op 20 december 2005 beroep ingesteld bij de rechtbank (AWB 05/57362). Dit beroep is op 17 maart 2006 ingetrokken, nadat verweerder bij schrijven van 13 maart 2006 heeft meegedeeld het besluit van 22 november 2005 in te zullen trekken.

Op 8 mei 2006 heeft verweerder het thans bestreden besluit genomen, waarbij verweerder (alsnog) de zienswijze van eiser van 17 november 2005 heeft betrokken.

Aan de orde is de vraag of het besluit van 8 mei 2006 in rechte stand kan houden. Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

Allereerst overweegt de rechtbank dat de aanvraag van eiser van 5 juli 2003 door verweerder niet (langer) is aangemerkt als een herhaalde aanvraag in de zin van artikel 1, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Ingevolge deze bepaling is een herhaalde aanvraag een aanvraag die op grond van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb kan worden afgewezen.

Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan. Ingevolge het tweede lid van voornoemd artikel kan het bestuursorgaan de aanvraag zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer niet zulke feiten of omstandigheden worden vermeld.

Artikel 4:6 van de Awb geeft voor de bestuurlijke besluitvorming invulling aan het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk niet meermalen wordt geoordeeld over eenzelfde zaak (ne bis in idem). Voormeld algemeen beginsel geldt ook de rechtspraak: buiten de aanwending van ingevolge de wet openstaande rechtsmiddelen, kan eenzelfde geschil niet ten tweede male aan de rechter worden voorgelegd. Voor de bestuursrechtspraak in vreemdelingenzaken vindt het beginsel nadere invulling in het bepaalde in artikel 8:1 van de Awb, gelezen in verband met artikel 69 van de Vw 2000. Deze wettelijke bepalingen verzetten zich ertegen dat door het instellen van beroep tegen het besluit op een herhaalde aanvraag wordt bereikt dat de rechter de zaak beoordeelt, als ware het beroep gericht tegen het eerdere besluit. Daarbij geldt dat de wet voor de rechtspraak, anders dan voor het bestuur niet voorziet in discretie, noch anderszins in uitzonderingen op de regel dat de weg naar de rechter slechts eenmaal gedurende een beperkte periode open staat. Voor de rechter geldt het beperkte toetsingskader derhalve ook, indien het bestuursorgaan art. 4:6, tweede lid, van de Awb niet heeft toegepast. De regels inzake de toegang tot de rechter staan niet ter vrije beschikking van partijen, maar zijn van openbare orde.

Het door eiser ingestelde beroep kan dan ook slechts leiden tot de beoordeling of zich na het eerdere in rechte onaanastbaar geworden besluit nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden hebben voorgedaan, die tot heroverweging noopten.

Vervolgens overweegt de rechtbank dat onder nieuwe feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen ná het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op de laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Er is evenwel geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden, die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit.

Eiser heeft bij de onderliggende aanvraag – voor zover thans relevant – een aantal documenten overgelegd, te weten:

- de brief van 20 februari 2003, waarin wordt verzocht om heropening van het onderzoek in de beroepsprocedure AWB 01/59356; ter adstructie van dit verzoek zijn hierbij als bijlagen gevoegd een krantenartikel uit Trouw van 2 november 2002, een krantenartikel uit het Algemeen Dagblad van 4 november 2002 en een krantenartikel uit Trouw van 14 november 2002 en
- het appelschrift van 19 maart 2003 naar aanleiding van de uitspraak van de rechtbank van 20 februari 2003 in de beroepsprocedure AWB 01/59356.

Uit voornoemde uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank, zittingsplaats Zwolle, van 31 juli 2003 blijkt dat eiser hiermee heeft beoogd een beroep te doen op de verslechterde situatie in Tsjetsjenië, teneinde een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd onder de verleningsgrond als neergelegd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 te verkrijgen. De voorzieningenrechter heeft in haar uitspraak van 31 juli 2003 voorlopig oordelend overwogen dat een beroep op (een wijziging van) de algemene situatie als een nieuw feit in de zin van artikel 4:6 van de Awb kan worden beschouwd in het kader van de vraag of eiser in het bezit moet worden gesteld van een vergunning op de zogenoemde 'd-grond', nu een nieuw ambtsbericht – te weten het ambtsbericht van 14 mei 2003 – over de noordelijke Kaukasus is verschenen aan de hand waarvan verweerder heeft beoordeeld of er aanleiding bestaat voor het al dan niet invoeren van een categoriaal beschermingsbeleid. De rechtbank volgt dit oordeel. Zij ziet zich hierbij gesteund door een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van (de Afdeling) 28 oktober 2004, gepubliceerd in JV 2005/8.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder de aanvraag van eiser van 5 juli 2003 terecht inhoudelijk heeft beoordeeld.

Vervolgens wordt als volgt overwogen.

De rechtbank constateert op grond van hetgeen eiser heeft aangevoerd dat het beroep zich enkel richt tegen het bestreden besluit voor zover daarbij bepaald is dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000.

De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

Voor zover hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

(..)

d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar;

(..)."

Ingevolge artikel 3.106 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) zijn de indicatoren die in ieder geval zullen worden betrokken in de beoordeling of sprake is van een situatie, als bedoeld in die bepaling:

- a. de aard van het geweld in het land van herkomst, met name de ernst van de schendingen van de mensenrechten en het oorlogsrecht, de mate van willekeur, de mate waarin het geweld voorkomt en de mate van geografische spreiding van het geweld;
- b. de activiteiten van internationale organisaties ten aanzien van het land van herkomst indien en voor zover deze een graadmeter vormen voor de positie van de internationale gemeenschap ten aanzien van de situatie in het land van herkomst, en
- c. het beleid in andere landen van de Europese Unie.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) heeft overwogen in de uitspraak van 8 november 2001, zaaknummer 200104464/1 (RV 2001/11) en in de uitspraak van 8 december 2005 (JV 2006/39) heeft herhaald, moet de vraag of een vreemdeling voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt, worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst. Daarbij komt verweerder een ruime beoordelingsmarge toe, waarvan de aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet strookt met wettelijke voorschriften, dan wel verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen. Het is de taak van de rechter de beoordeling door verweerder, in overleg met de Tweede Kamer der Staten-Generaal, van de algehele situatie van het land van herkomst aan die maatstaven te toetsen, niet om een eigen oordeel omtrent de algehele – en veiligheidssituatie aldaar in de plaats van dat van verweerder te stellen. De in rechte te stellen motiveringseisen dienen aan te sluiten op evenbedoeld toetsingskader; daarbuiten dient de rechter de beoordeling van verweerder te respecteren.

Bij de zienswijze van 17 november 2005 heeft eiser zijn betoog dat er volgens hem een categoriaal beschermingsbeleid voor Tsjetsjenië gevoerd moet worden aangezien zij geen vestigingsalternatief hebben in de Russische Federatie onderbouwd met de navolgende stukken:

- een brief van Amnesty International van 18 april 2005, gericht aan verweerder;
- een persbericht van 30 augustus 2005 van Amnesty International getiteld "Russian Federation: Agnoy without end for families of the 'disappeared'";
- een document van Amnesty International van 30 september 2005, getiteld "Russian Federation / Briefing – Torture, "disappearances" and alleged unfair trials in Russia's North Caucasus en
- een rapport over 2005 van de Russische mensenrechtenorganisatie Memorial.

Verweerder heeft in de overgelegde stukken evenwel geen aanleiding gezien om te komen tot de conclusie dat ten onrechte geen categoriaal beschermingsbeleid voor Tsjetsjenië wordt gevoerd. Hiertoe heeft verweerder gemotiveerd betoogd dat de overgelegde stukken niet afdoen aan de ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake de noordelijke Kaukasus van 14 mei 2003 en 14 januari 2005.

Dit standpunt van verweerder kan naar dezerzijds oordeel de toets in rechte doorstaan. De rechtbank ziet zich in dit verband gesteund door de jurisprudentie van de Afdeling. Verwezen wordt naar de uitspraak van 4 augustus 2006 (nr. 200601766/1, LJN: AY6730). Daarin heeft de Afdeling – onder verwijzing naar de uitspraken van 21 september 2005, gepubliceerd in JV 2005/415, en 31 januari 2006, gepubliceerd in JV 2006/113 – overwogen dat de in de ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van 14 mei 2003 en 14 januari 2005 inzake de situatie in de noordelijke Kaukasus beschreven omstandigheden geen aanleiding geven voor de conclusie dat verweerder niet in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat geen categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Tsjetsjenië gevoerd wordt.

Vervolgens overweegt de rechtbank als volgt.

In de gronden van beroep van 6 juli 2006 heeft eiser zich voorts beroepen op het meest recente ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake de noordelijke Kaukasus van mei 2006. Tevens heeft eiser als bijlage bij de gronden van het beroep van 6 juli 2006 de navolgende, van na de datum van het bestreden besluit daterende, stukken overgelegd, te weten een brief van de Stichting voor vluchteling-studenten UAF van 29 mei 2006 en een brief van de Stichting Vluchtelingen in de Knel van 2 juni 2006. In de nadere gronden van beroep van 4 december 2006 heeft eiser zich verder nog beroepen op een rapport van de Norwegian Refugee Council van oktober 2006.

Verweerder is door de rechtbank bij schrijven van 24 januari 2007 op de voet van artikel 83, derde lid, van de Vw 2000 in de gelegenheid gesteld om schriftelijk aan te geven of de bij vorenvermelde stukken ingeroepen feiten en omstandigheden aanleiding zijn voor handhaving, wijziging of intrekking van het bestreden besluit. In zijn schriftelijke reactie ingevolge artikel 83, derde lid, van de Vw 2000 van 31 januari 2007 heeft verweerder gemotiveerd te kennen hiertoe geen aanleiding te zien.

Overwogen wordt als volgt.

Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 3 augustus 2001 (JV 2001, 258) overwogen dat blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 83 van de Vw 2000 – Kamerstukken II 1998-1999, 26 732 nr. 3, p. 78-80 – de bedoeling ervan is herhaalde aanvragen te voorkomen in geval van nova tussen de bestreden beschikkingen en de uitspraak. Dit brengt met zich dat de vraag of sprake is van feiten en omstandigheden, als in die bepaling bedoeld, dient te worden beantwoord aan de hand van dezelfde criteria als die gelden bij de toepassing van artikel 4:6, eerste lid, van de Awb.

Nu in de onderhavige procedure enkel nog ter discussie staat of verweerder had moeten concluderen dat ten onrechte geen categoriaal beschermingsbeleid wordt gevoerd voor Tsjetsjenië, is de rechtbank van oordeel dat, gelet op het bepaalde in artikel 83, tweede lid, van de Vw 2000, met de brief van de Stichting

voor vluchteling-studenten UAF van 29 mei 2006 en de brief van de Stichting Vluchtelingen in de Knel van 2 juni 2006 geen rekening dient te worden gehouden. De desbetreffende brieven zien immers op de persoonlijke situatie van eiser en zijn daarom irrelevant voor de beschikking omtrent de in casu gevraagde asielvergunning op de d-grond.

Ten aanzien van het ambtsbericht van mei 2006 overweegt de rechtbank vervolgens als volgt.

Blijkens jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 december 2002, gepubliceerd in JV 2003/45) kunnen de na het nemen van het bestreden besluit opgekomen feiten en omstandigheden die zijn neergelegd in een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van belang zijn voor het besluit omtrent een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. De rechtbank zal dit ambtsbericht dan ook in haar beoordeling van het beroep betrekken. De rechtbank is evenwel van oordeel dat dit ambtsbericht er niet toe kan leiden dat het thans bestreden besluit rechtens onhoudbaar is geworden. Hiertoe overweegt zij als volgt.

Eiser heeft – kort gezegd – gesteld dat de in het ambtsbericht van mei 2006 geschetste algemene situatie rechtvaardigt dat aan eiser een verblijfsvergunning op de d-grond wordt verleend. Ten aanzien van het door eiser bij de nadere gronden van het beroep van 4 december 2006 overgelegde rapport van de Norwegian Refugee Council van oktober 2006, welk rapport de rechtbank eveneens met toepassing van artikel 83 van de Vw 2000 in haar beoordeling betreft, heeft eisers gemachtigde ter zitting desgevraagd naar voren gebracht dat het rapport op zichzelf niet afwijkt van de inhoud van het ambtsbericht van mei 2006, maar dat in het rapport wordt verduidelijkt dat de situatie voor Tsjetsjenen elders in de Russische Federatie is verslechterd.

Verweerder heeft in zijn schrijven van 31 januari 2007, onder verwijzing naar zijn brief aan de Tweede kamer van 20 juni 2006 (TK 2000-2001, 19637, nr. 1062), naar voren gebracht dat het ambtsbericht van mei 2006 geen aanleiding is om een d-beleid voor Tsjetsjenië te gaan voeren. Hoewel de situatie in de deelrepubliek Tsjetsjenië nog immer van zodanige aard is, dat terugkeer van asielzoekers van een bijzondere hardheid is en daarom een beleid van categoriale bescherming geïndiceerd zou zijn, bestaat immers nog steeds de mogelijkheid om zich aan de geweldssituatie te onttrekken door in een ander deel van de Russische Federatie (RF) te verblijven, zo is gesteld. Bij schrijven van 31 januari 2007 heeft verweerder voorts gemotiveerd gesteld dat het door eiser ingeroepen rapport van de Norwegian Refugee Council niet maakt dat het ambtsbericht van mei 2006 onvolledig of onjuist is te achten.

De ruime beoordelingsmarge van verweerder ten aanzien van de vraag of een vreemdeling voor verlening van een vergunning op de d-grond in aanmerking komt in aanmerking nemend, acht de rechtbank in het door eiser gestelde onvoldoende termen aanwezig voor de conclusie dat er twijfel is gerezen over de accuraatheid van het ambtsbericht van mei 2006 en de juistheid van de door verweerder aan dat ambtsbericht ontleende beleidsbeslissing om nog immer geen categoriaal beschermingsbeleid te voeren voor Tsjetsjenië. Eisers standpunt ter zitting dat verweerder, gelet op de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de

Mens van 11 januari 2007 (, gepubliceerd in JV 2007/30) gehouden is om naar aanleiding van het ingeroepen rapport van de Norwegian Refugee Council nader onderzoek te verrichten, volgt de rechtbank dan ook niet.

Mitsdien is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid eiser een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 heeft kunnen onthouden.

Uit het voorgaande vloeit voort dat het beroep ongegrond is.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

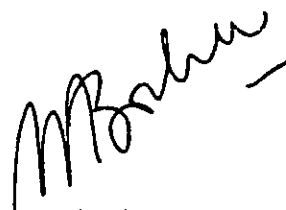
III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. V.P. van Deventer in tegenwoordigheid van mr. W.A.M. Bocken als griffier op **16 MRT 2007**

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

Afschrift verzonden op: **16 MRT 2007**

mogelijkheid bestaat om zich aan de geweldssituatie te onttrekken door in een ander deel van de Russische Federatie te verblijven.

Appellant heeft in de stukken uit de procedure bij de rechtbank te Roermond gemotiveerd gewezen op de praktische problemen die het verblijven in andere delen van de Russische Federatie met zich meebrengt. Appellant wijst op de gronden van het beroep van 6 juli 2006 en hetgeen in de brief aan de rechtbank te Roermond van 4 december 2006 is opgemerkt. Zowel uit het ambtsbericht van mei 2006 als uit het overgelegde rapport van de Norwegian Refugee Council van oktober 2006 blijkt dat de mogelijkheden zich elders te vestigen verder verslechterd zijn.

Gezien die verslechterde omstandigheden meent appellant dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat er geen twijfel mogelijk is over de juistheid van de beleidsbeslissing nog immer geen categoriaal beschermingsbeleid te voeren voor asielzoekers uit Tsjetsjenië.

Redenen waarom:

appellant u verzoekt het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Roermond, van 16 maart 2006, Awb 06/27333, te vernietigen en, opnieuw rechtdoende, het beroep van appellant tegen het besluit van verweerder van 8 mei 2006 gegrond te verklaren, althans een zodanige beslissing te nemen als u in goede justitie zult vermenen te behoren, met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Venlo, 13 april 2007

Mr H.P.H.M. Teunissen